

1480

## Caic (PI 1)

(ALDC, IX, 2097. *Caic* [PI 1])

La primera persona del singular del present d'indicatiu del verb *caure* (< CADĒRE) era *cai* (< llat. vg. \*CADIO), mantinguda en algunes poblacions, que, amb una consonant velar analògica de *dic*, *neg*, *cac*, etc., va esdevenir *caic*, d'extensió molt general en el domini, interrompuda pel cast.-arag. *caigo* i el ross. *caui*, adaptat de l'oc. *casi*

(→ Formiguera, *ca*[z]i 7), per encreuament amb *caus*, *cau*. Cal notar l'ús pronominal esporàdic d'aquesta forma verbal especialment en localitats de transició (*me caic* 102, 123; *em caic* 109; *me caigo* 87, 94, 100, 131).

*Caic* és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

